

BARBARA NESVADBOVÁ

BRUSINKY

motto

BARBARA
NESVADBOVÁ

BRUSINKY

FEJETONY, GLOSY,
POVÍDKY

© Barbara Nesvadbová, 2009

Cover photography © Petr Weigl + Mišo Dúha

Veškerá práva vyhrazena

Antonínovi

Protože je to jediný muž, před kterým koktám.
Tedy kromě pana prezidenta...
A tak si za svoji toleranci zaslouží alespoň knížku.

Postavy v knize jsou smyšlené a nemají
nic společného se skutečnými osobami.

TŘICÍTKA

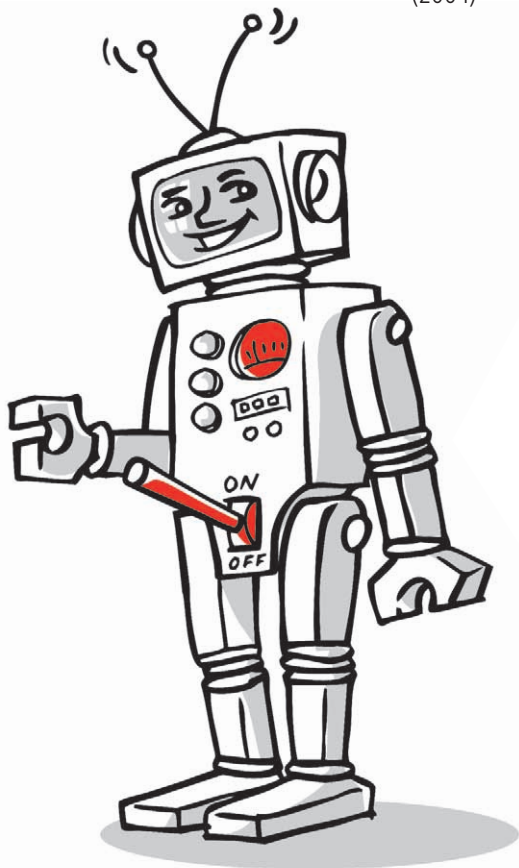
Volal mi kamarád z Curychu. Že se právě rozvedl a hrozně si to užívá. Pronajal si byt v centru a každý večer tam má jinou pětadvacítku.

Představa, že by něco podobného udělala jeho bývalá manželka, je značně bizarní. Ne-li nemožná. Na druhé straně, ona si přece může najít nějaké jiné hobby. Třeba se konečně naučí luštit křížovky. Věk prostě není pověra. Je k nám zatraceně nespravedlivý. Markéta Hruběšová, Pavlína Fechterová, Renata Kalenská, Lucie Blagojević... a hodně mých dalších kamarádek TO „už má za sebou“. A nezhroutily se. Naopak. Unisono tvrdí, že je to fajn. Občas dokonce přidávají na superlativech. Dozvěděla jsem se, že nikdy neměly lepší sex, hezčí tělo, nedělaly menší chyby ve vztazích... Říkají, že už naprosto přesně vědí, co nechtějí, a tím pádem se matně přibližují k tomu, co chtějí. Hraný entuziasmus, že by? Píšu teď o té bájné hranici třiceti let. Když mi bylo dvacet sedm, říkal můj táta, že mám „posledních pár let“. Tehdy jsem se domnívala, že jenom žertuje. Ale měl pravdu. Skutečně jsem tenkrát měla těch „pár let“.

Šance, že v době, kdy bude moje dcera samostatná, což bude nejdříve za třináct let, udělám doktorát, budu psát scénáře pro Hollywood či se vdám za Claudia Abbada, ty šance se blíží nule.

Samozřejmě že existují výjimky. Jen žádnou neznám. Život fakt nezačíná ve třiceti.

(2004)

SPOLEČNÁ DOMÁCNOST

Nedávno jsem ocenila existenci bratrů. Moje kamarádka Lucie se potřetí za dobu, co se známe, stěhovala od nějakého muže (tentokrát od jogína). Povaha, intelekt a charakter těchto mužů je teď irelevantní. Důležité je, že všechny ty tři vztahy zkrachovaly. A ve chvíli, kdy končí, nastupuje na scénu Lucčin bratr, který přijede z hor, kde pěstuje ovce (s nikým nekomunikuje a dívá se na mraky). Tak tento bratr sestoupí ze svých výšin do městského, normálního, komerčního světa a auto – ještě špinavé od převážení oveček, naloží deseti květinami, přibalí knihy, pár svršků a vzlykající Lucii – no a to všechno zase někam převez. Většinou prý mlčí. Jen nedávno utrousil takovou docela pádnou připomínku. Řekl totiž: „Lucie, proč s těmi muži musíš neustále bydlet?“

Velká otázka svým významem. Ne? Proč totiž musíme s někým koexistovat? Nestačí nám občasné večere? Noci? Pár víkendů? A zimní a letní dovolená? Nestačí to? Musíme mít společnou pračku, postel a knihovnu? („Představ si, že si k těm mým Philipům Rothům, Vonnegutům a Carverům přidal svého Hai-

leyho a kresleného Asterixe!!!“ Luciina znechucená přímá řeč po tříletém soužití s prodejcem motorek.)

Takže nestačí nám to? Ne, nestačí. A nejenže se chceme sestěhovávat s vidinou velké, klidné a láskyplné rodiny. Ještě navíc se maskujeme do lepších mimikrů. Již zmiňovaná Lucie zahodila všechny své Baldinini botky a Max Mara svetříky. Oblékla se do jogínských tepláků a začala chroupat zrní. Dnes už tedy zase normálně jí. Ale zrní chroupala dva roky. Dva roky!!!

Proč mne to celé tak moc zaujalo. No protože jsem si donedávna myslela, že mne nic, ale vůbec nic nevyvede z mé pohody. Že když je má dcera u svého táty a já zrovna nemám žádnou práci, že se budu válet ve vaně, číst básničky a chroupat slané mandle. A změna. Žádná horká voda. Běhala jsem v pohorkách po českých lesích. Nejenže kdyby mi někdo řekl, že ujdu deset kilometrů – jen kvůli muži, té občasné mátožné entitě, tak bych si myslela, že blouzní. Vrchol byly ty boty. Nic hnusnějšího jsem ještě na noze neměla. Ale jak mne potěšila ta „mužská“ pochvala, že mi ta hrůzná obuv sluší. (Blábol, samozřejmě. Ale zkuste těm blábolům nevěřit.) Jediné, co mne na tom celém skutečně děsí, je, že nemám toho stoicky klidného bratra...

(2006)

KOLIK MILENCŮ SNESOU NAŠE DĚTI

Sestra mojí kamarádky se právě podruhé rozvádí. Na tom by nebylo nic tak moc divného. Zvláštní je však důvod. Rozvádí se kvůli dětem. Ona má v péči dceru z prvního manželství. On má ve střídavé péči dceru z prvního manželství. Oběma dcerám je osm let. Nejenže se naprosto nesnesou. Žárlí na sebe a všemožně si ubližují. Ještě ke všemu absolutně nenávidí třetí dítě, které mají ti dva rozvádějící se spolu. Jedná se o sedmiměsíční miminko. O kluka.

Ti dva lidé mají přípravu zvládat konflikty. On záchránář od horolezců. Ona dětská psychologka (považte tu absurditu...). A stejně situaci moje dítě a tvoje dítě bije naše dítě naprosto nezvládli. Ono to totiž nesmírně těžké je.

„Hele, ty se mnou asi nechceš mít nějaký vážný vztah, když mi ani neukážeš svoje dítě?“ řekl mi nedávno jeden z mých přátel. A co na to odpovědět? „Ne. Nechci.“ Nebo: „Ne, bojím se.“ Nebo: „Ne, nevěřím ti.“ Všechno špatně.

Moje přítelkyně Kateřina, méně úzkostná matka, než jsem já, řeší situaci opačně. Ukáže svým dětem

každého muže, kterého potká. Vítá je se slovy: „Představte se, zvykněte si.“ A loučí se se slovy: „Už se nikdy nevrátí. Zvykněte si.“ Trošku hrůza pro ty malé hlavy. Nicméně taky eventualita. Koneckonců můj spolužák ze základní školy Lukáš měl tatínků dokonce osm. Osm!!! Jednou přišli na rodičovské sdružení dva najednou. Maminka to zřejmě překombinovala...

Nevím, jaké je správné řešení. Jen nějak podvědomě tuším, že okouzlení „být tím náhradním rodičem“ vydrží chvíli. A pak už je to jen nesmírná dřina. A člověk by měl vybrat někoho, kdo vydrží. Což paradoxně nemusí být horolezec-záchranář, ale třeba počítačový analytik. Jak furt sedí na jednom místě, mohli by být emocionálně stabilní.

Z oné ambice „vydržet“ plyne jedno ne příliš povzbudivé, avšak pravdivé ponaučení. Že každá další životní volba je těžší a těžší.

(2007)

UTAJENÁ MANŽELKA

Kolik manželství jste už stihla rozbít? Tak tuhle sugestivní otázku mi položila žena – stále ještě manželka – jednoho mého blízkého kamaráda. Podotýkám – opravdu kamaráda.

Po přímé otázce té hezké, vzdělané a velice dobře upravené ženy jsem se sebekriticky podívala na své oprýskané nehty. „Žádné. Myslím, že opravdu žádné,“ zašeptala jsem velice nesměle na svoji sebeobranu.

„Našla jsem u svého muže v pracovním stole vaše fotky. Můžete mi to tedy nějak vysvětlit?“ ptala se ta sympatická dáma. „No, tak to opravdu nevím. Vídám ho sporadicky. A rozhodně si mne při obědech nefotí.“ Snažila jsem se dál diplomaticky balancovat. Ale pravda – byla jsem už úplně spletená. „Pochopte přece, kdyby tam měl nějaké anonymní pornoherečky jako každý normální chlap, to by mi nevadilo. Ale proč tam má vás?“ ptala se. Bizarr, že? Anonymní nahé jsou O. K. Ale konkrétní oblečená je špatně...

Té docela milé a ke konci rozhovoru již velmi nejisté ženě jsem posléze vysvětlila, že půjčovat si jejího manžela rozhodně nehodlám. Ani třeba jen na

čtvrteční dopoledne... Když jsem se pak nad ní zamýšlela, nechápala jsem. Přece i kdybych s ním spala, nejhorší možná varianta je konfrontace, ne? Ještě víc než ji jsem však nechápala jeho.

Mé stadium divení však dlouho nevydrželo. Druhý den jsem na jakémsi golfovém soaré potkala půvabnou drobnou blondýnku – schválně zdůrazňuji, jak ta žena vypadala, protože naprosto přesně ztělesňovala typ tvora, o kterém jsem byla přesvědčena, že ho každý mužský jedinec musí jen a jen opatřovat a chránit.

Tahle dívka, řikejme jí třeba Kateřina, mi vyprávěla příběh. Příběh, jak sedm let žila s mužem, s otcem svého malého syna. A on si během těch sedmi let nejen stačil pořídit jiné dítě – dceru. Podobně starou, jako je syn Kateřiny. Ještě se stačil i oženit!!! Chápete? Oženit. Přitom s Kateřinou stále žil, jezdil na dovolené a chodil do divadel. Rozumíte té absurditě? Žije s oficiální milenkou a podvádí ji s neoficiální manželkou?

Když Kateřina zjistila situaci, samozřejmě se ptala. Kdo by se také neptal... A ten originální muž, řikejme mu třeba Honza, tvrdil, že se jednalo jen o fingovanou svatbu. Proč fingovanou, neprozradil – to je prý příliš osobní, to říct nemůže. I Kateřina nelenila a zašla si na radnici, kde si nechala skrz pár úplatků ukázat fotky z Honzíkovy svatby. Tak tedy na té veselici „jen na oko“ byli rodiče obou zúčastněných, přátelé, dokonce i její přátelé!!!, nevěsta v bílém...

Kateřina měla co dělat, aby se dokázala nadechnout. Najednou chápala, proč ji Jeníkovi rodiče tak neradi vídají, proč ji nikdo nezve na ty vesnické zahradní grilovačky... Samozřejmě začala brečet. Také se jí však začala hrozně motat hlava. Přece jen je to ale osoba rozumná, a tak složit se na Novoměstské radnici – to se jí nezdálo jako pěkné a vhodné vyvrcholení celého příběhu. A náš Honzík? Samozřejmě že ho vyhodila. Žije sám. Kdyby si totiž chtěl vybrat, už by si dávno vybral. A z tohohle značně netypického příběhu je i poučení pro onu manželku, která nám postávala před redakcí. Člověk totiž nikdy neutíká k někomu. Ale od někoho...

(2007)

NE KAŽDÝ MOST JE MADISONSKÝ

Proč mne žádný z mých bývalých vlastně nepozve do té Pošty pro tebe? Ptala se nedávno zcela vážně moje inteligentní a dospělá přítelkyně Karin. „To tedy znamená, že každá, která přišla po mně, byla lepší. Každá.“ Dedukovala dál. „Žádnému z těch mužů se krutě nestýská. Netrpí nespavostí. Neposílají růže. Co růže? Nepošlou ani fialku...“

Tak to je jeden extrém. Byť je Karin velice půvabná a opačným pohlavím velice žádaná, zřejmě dokáže docela úspěšně pálit ty pomyslné mosty. Druhý extrém jsou bývalí muži, kteří každý, i sebenevinnější kontakt berou jako pozvání do postele – v rámci filozofie, když jsme spolu jednou spali, budeme spolu spát už vždycky...

„Ty nemáš čas se mnou zajít ani na kafe? Co by ti to jako udělalo? Vždyť jsme spolu rok chodili. Rok! Ne měsíc. A já s tebou seriózně plánoval rodinu. Budoucnost. Zajímá mne, co děláš dnes. A ty? Nestojím ti ani za půl hodinu na preso.“ Rychlá a pobouřená přednáška jednoho bývalého adepta na manželství. Kdybych ale chodila s každým mužem, kterého jsem

testovala, na kávu, pořídím si brzkou otravu kofeinem. I kdybych pila třeba jen latté.

V naší redakční socio sondě do mužských duší a těl jsme nedávno zkonstatovaly, že oni se opravdu mění. Mají mnohem větší sklon k lítostivosti a taky vše berou nesmírně vážně. Jak jsme tady skoro všechny překročily tu magickou třicítku, najednou s námi už nikdo nechce jen tak spát. Chtějí společně žít, vychovávat děti, a ta hrůza, ženit se. Bizarní – ze své vlastní zkušenosti mohu potvrdit, že dokud jsem se chtěla vdát, nikdo mne nechtěl. Jasně jsem spadla do kategorie blondátá milenka. Tedy přesněji – odbarvená. Ve chvíli, kdy se chci jen bavit, zčistajasna poslouchám snůšku argumentů, jak žena nemůže žít sama a jak prima by bylo, kdybych si vzala právě jeho. Člověka, kterého znám třeba tři týdny. Jedna má kolegyně to tak ale má. Prostě se často vdává. Tohle léto už počtvrté. Tedy ne počtvrté za léto, ale počtvrté za svůj dosavadní partnerský život. A já jí nikdy neumím odpovědět na zcela jasnou otázku. Protože když se jí ptám, proč si je prostě vždycky musí vzít, ona zcela jasně odpovídá: „No a proč ne?“

(2008)

PŘECE JE LEPŠÍ MÍT SBÍRKU...

Já už si, člověče, připadám jako muzeum. Nebo spíš sbírka kazových exponátů bez edičního plánu. Povzdechla si nedávno má pětatřicetiletá kamarádka Simona. Svobodná. Bezdětná. Tzn. bez závazků. Jak já jí tu volnost občas závidím. Sbírkou jsem pochopila, ale upřesnění, že je bez onoho plánu či záměru – to mi bylo nejasné. „No pochop, pomalu беру všechny. Cokoliv, co potkám. Neumím se zbavit té nutkové potřeby vyzkoušet každého nového mužského jedince, který se třeba jen mihne mým životem. Neumím. Dokonce si to zakazuju. Jako třeba cigarety. Poslouchám přednášky o morálce od všech příbuzných. Dokonce i od těch vzdálených. Byla jsem i v kostele. A? Nic. Prostě nic. Nanejvýš se nad sebou jakože zamyslím. Pak ale vždy skončím s nějakou výmluvou, že kdyby tenkrát tamten před rokem nechrápal, tenhle před půl rokem nejedl jehněčí a tenhle, ten blondák, co bydlí v sousedství, kdyby ten tak hlasitě nekomentoval účty v restauracích, že už bych jistě byla dávno vdaná a měla několik dětí. Taky bych vařila. Možná i pekla. A v létě bych dělala džemy. Ufff. No a místo toho dřepím u tebe na

vsi a stěžuji si, že mám kolem sebe příliš mnoho mužů.“ To byl ale dlouhý monolog, že? Přepsaný skoro doslova. A se Simoniným svolením. Bez svolení už nesmím o nikom psát. Jsem se zařekla. Můj bývalý (zvláštní to bývalý, když byl jen jeden), no každopádně můj bývalý manžel si stěžoval, že se mu každý měsíc vracejí vředy, když si jde koupit Bazaar na stánek...

Nicméně zpátky k Simoně. Snažila jsem se ji uklidnit nezvratným tvrzením, že je stále lepší mít kolem sebe mužů hodně než málo. Nebo třeba taky žádné... „Tak to se tedy pěkně mylíš.“ Nenechala mne skoro domluvit. Vždyť já už jsem s těmi svými pokusy odporná svému okolí. Představ si, Karin (naše společná známá, tři děti, dva psi, dvě firmy, třetí manžel, relativně spořádaný život) mne nedávno jasně upozornila, ať už jí TO netahám domů. Lidi, se kterými já spím a plánuji budoucnost. Ano, třeba jen několik večerů, ale poctivě plánuji, ona označila jako TO. TO. Ne alespoň oni. Ani žádné přirovnání. Nebo aspoň urážka. Ale prostě To. Jako hmyz. Říkala, že nebude kázat o dětech a manželovi, ale že i jí je nepříjemný jejich entuziazmus a mé otrávené výrazy. Prý je jí jich líto. Líto!!! Chápeš!? Vzpomínáš ještě, jak mluvila, když byla svobodná a bezdětná?“ „To je ale, Simono, skoro před dvanácti lety.“ Snažila jsem se ji uklidnit. Nedařilo se. Poněkud neuroticky chroupala jeden pistáciový oříšek za druhým. Taky dost pila. „Tak co mám tedy dělat? Co? Mám se nechat někde léčit? Jako ze závislosti? Vždyť já na

nich přece nejsem závislá. Nikomu vědomě neubližu. Vždycky, nebo skoro vždycky, věřím, že s tím člověkem zůstanu. Jinak bych s ním přece nespala. Nejsem žádný pokusný králík. Přece...“ „Já ti nevím. Co je úplně vypustit? Nestarat se o ně. Nevídat je. Prostě abstinovat,“ navrhla jsem. „No výborně,“ rozčílila se. „Tak ty taky. Taky si myslíš, že nejsem normální. Jen jsi mne ještě neodsoudila. Vid’? Ale náběh máš.“ Dívala se na mne opravdu vyčítavě. Trošku mne rozčílila. Přece jen poslouchat o nymfomanii celý večer a pak být ještě obviněna z puritánství, to mírně zamrzí. „Tak na to kašli. Někdo sbírá známky, jiný autogramy, ty sbíráš muže.“ Tenhle záměr ji zřejmě pobavil. Protože ať je to, jak chce, vždycky je lepší sbírku mít než jen do nějaké patřit.

(2007)

BÝVALÉ MANŽELKY JSOU BÁJEČNÉ...

Ti gratuluji k nové známosti. Tou ložnicí prošla půlka Prahy. Líp sis teda vybrat nemohl.“ Tak zhodnotila moji blízkou přítelkyni Kristýnku bývalá manželka jejího skoromuže. Skoromuž rovná se někdo, s kým žijete, koho si snad i v brzku hodláte brát. Bývalá manželka byla bývalou už skoro pět let. Čili že zášť byla námi dvěma s Kristýnou velice neočekávaná. Řekla bych i překvapivá. Uznejte – po pěti letech i ty největší emoce maličko vychladnou a city ustoupí...

Představovaly jsme si tu půlku Prahy. Slušný zástup. Počítáme jen muže? Nebo i ženy? Děti a důchodce vynecháme. No i když – takový zachovalý důchodce nebo nezkušený puberťák ... To, že daný zástup ložnicí prošel, jistě nemělo evokovat nějakou nevinnou procházku. Nebo třeba cestu na zmrzku. Jistě to má hlubší sexuální podtext. Naše představivost se nad tím vyřáděním dost vyřádila.

Jenže vtipné to bylo jen dočasně. Po chvíli mi došlo, že se Kristýna regulérně trápí. „Pochop, vždyť já ji musím mít aspoň trochu ráda. Vždyť budu mít na víkendy její děti. A na každodennímu muže po ní. To je

víc, než kdybych si po ní koupila v sekáči kabát. Prostě spím s tím samým chlápkem, se kterým spala ona, to mne povинуje se k ní chovat slušně, ne?“

I mně přišlo zvláštní, že žárlivost – po letech – je silnější než mateřský instinkt. Když mám situaci přirovnat, tak partnerku svého bývalého manžela vysoce ctím. Dalo by se i říct, že si jí vážím a mám ji ráda. Koneckonců s kým jiným cizím, koho neznám a koho jsem nevybrala já sama, tráví mé dítě pět dnů z měsíce?

Kristýna však nehodlala řešit situaci rázně – ve smyslu, když ty tak, tak já s tebou nikdy komunikovat nebudu. Bohužel se začala obviňovat a přede mnou – fakt hrozné, nic podobného jsem po ní nechtěla, ale opravdu – se jaksi ospravedlňovat. Říkala, že ano, že sice měla jaksi zábavnější období, ale to už je nejmíň sedm let zpátky (nemusela zdůrazňovat, koneckonců jsme spolu studovaly, takže si její muže vybavuji docela živě). A že to fakt nebyly zástupy. Jen pár flirtů. Prostě normální proces dospívání. Její monolog nešel přerušit. V tu chvíli jsem hrála roli té Paní. Paní, kterou jsme nikdy nepotkaly. Paní, která by mohla být kteroukoliv Paní, kterou vidáme v tramvaji. Ale najednou to byla Paní, před kterou se Kristýna potřebovala ospravedlňovat. Cítila se vinná.

Jak vinná? Čím? V rámci morálky dvacátého prvního století prostě stále funguje princip čarodějnictví. Hod'te ji na hranici. Stačí plivnout. A ona, je jedno, kdo je ta ona, může mít rusé vlasy, krátké sukně či jen bio názory, ale ona se už musí automa-

ticky bránit. To je možná důvod, proč se ženy stále ještě chtějí vdávat. Aby byly chráněny. Když jsou vdané, mají muže. Ostatním ženám se do nich kope hůř. Přece jen, jsou to Manželky. A manželka nemůže být povětrnice... Proč ta věčná ženská rivalita nelze vymizíkovat, nevím. Vždyť máme tak stejné osudy. Co všechno nás spojuje. Od spartakiádních sukýnek, přes menstruaci, porod až po většinou osamělé stáří. Tolik, tolik věcí. A přece se nenávidíme kvůli pocitu efemérnějšímu než denní tisk, kvůli mužské lásce...

(2008)

VŽDYCKY SE NĚKDO DÍVÁ...

Vnímáte své muže, když s nimi spíte? Tedy, lépe řečeno a vyjádřeno – ne když spíte vedle nich... Naprosto exaktně – pozorujete je při sexu? Ne, jak se hýbou. Ani jak dýchají. Možná i jestli ještě... Ale jak se tváří.

K tomuhle výzkumu mne přiměla kamarádka Lucie. Jednu noc se podívala na svého partnera. Podívala se na něj nově. Zkoumavě. Bez emocí, bez vášně. A? Lekla se. Před sebou totiž měla obličej plný agrese. Tak, jak se tvářil, ho naposledy zažila před třemi lety, když se opilý popral v nějaké vesnické hospodě, protože kdosi urazil jeho motorku.

Lucie se samozřejmě dost vyděsila. Úplně přesně netušila, kam nově svého partnera zařadit. Konec konců – znali se pět let a právě se rozhodli zplodit potomka. „S tím násilníkem, chápeš? S tím člověkem, který, když se se mnou miluje – a proč se asi používá hezké slovo milovat – protože by to měl být akt láskyplný, tak se tváří jak vrah. Jako kdyby mne škrtil. Ale ještě ke všemu, ne jako že je to mord z vášně. Ale jako když škrtil nepřítel!!!“ Snažila jsem se ji uklidnit, že ne vždy musí být sex aktem láskypl-

ným jako z pohádky. Že i v dlouhodobém vztahu, a právě tam, může více či méně fungovat představitost, a bůhví na co zrovna ten její skoromanžel myslel. Po mých argumentech se spíše naštvála, než rozveselila.

Když se jí posléze nechtělo s ním znovu skončit v objetí, snažila se s ním o svém pozorování mluvit. Jaká navivita chtít diskutovat s muži... Nejen, že se urazil. Ještě jí vyčetl, že ona se pro změnu bezdůvodně pochechtává. Od té doby spolu nespí. Nebezpečný výzkum...

Sama jsem ještě nesondovala. Ale vzpomínám si, že někdy kolem pětadvaceti mne vždy trápilo, jak se tvářím já. Přesvědčená jsem samozřejmě byla, že blbě – situaci jistě neadekvátně. A protože jsem většinou zapomínala, že při sexu se přemýšlet nemá, tak jsem pro jistotu zavírala oči, aby na mne bylo co nejméně myšlenek poznat. Někdy po třiceti mi to našťestí došlo a při sexu jsem přemýšlet přestala. Jedna z frustrací odpadla věkem...

Kdysi dávno měla již zmíněná Lucie mírně promiskuitnější období a potkala člověka, který při orgasmu kokrhal. Vícekrát se s ním neviděla. Pochopitelně. Ale na to leknutí nezapomene... Když jsem jí onu historku připomněla, argumentovala, že tenkrát se ale přece nechtěla vdávat!

(2008)

DVA JSOU PROSTĚ VÍC NEŽ JEDEN :-)

Co je vlastně důvodem k rozchodu? Nepřekonatelný odpor je úsměvné sousloví, které se vybaví snad každému se vzpomínkou na trapné komedie z rozvodových síní. Co to ale je ten nepřekonatelný odpor? To, že se štítíte jeho ručnicku? Nebo jen to, že vás nebaví spát s ním tak často jako na začátku vztahu? A proč nás přestane bavit ručnick a tělo někoho, kdo nás před časem bavil k zbláznění? Záhada...

„Moji“ muži začínají většinou vyhrožovat rozchodem ve chvíli, kdy stojí na prahu žárlivosti. Místo, aby si řekli – ať si jde na dvě tři večere s někým jiným, však brzo zjistí, že já jsem ten nejvtipnější a nejchytřejší, začnou poštěkávat jako malý ratlík, kterému přistěhujete do obýváku perského kocoura. Nikdy bych nevěřila, jak velká obsese z majetnictví u mužů kolem čtyřicítky nastoupí. Zřejmě jakmile jim klesá testosteron, tak nepřímou úměrou začínají být úzkostliví a podezřívaví. A první, co je napadne – vyhrožují rozchodem. Čímž ho na sebe nechtěně mohou i přivolat.

Kupříkladu moje blízká kamarádka Simona bydlí

s chlapcem Honzou. No, chlapec – je mu čtyřicet dva. Je rozvedený. Na víkendy si půjčují jeho dvě děti z prvního manželství. Honzík vede právní oddělení jedné IT firmy. Docela dobrá partie – zdálo by se... Bydlí spolu půl roku. Upozorňuji – nejsou manželé. Nemají spolu děti. Ani si nekupovali společnou kuchyň. Prostě spolu „jen tak“ žijí. Jako dva dospělí lidé, kteří se rozhodli spolu být. Bez nároků. Bez omezování. Bez výčitek. Jojo – všeho do času. Simona odjela na den lyžovat na Šumavu. Cestou potkala jakéhosi zábavného medika jménem Jakub. I ona – bláhová, právníkovi doma o medikovi preferovala. Ještě s upozorněním – podívej, jaké mi teď píše milé zprávy. A? Zasmáli se tomu spolu? Ne. Oheň na střeše. Tedy, myslím, že i ten oheň by byl slabým odvarem proti přednáškovému turné, které Simona chytla.

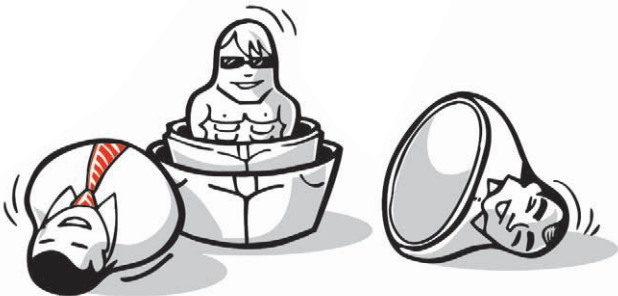
Aby toho nebylo málo, dostala Simona i chřipku. Medik – nic zlého netuše – přispěchal s mrkvovou polévkou. Každý, kdo se o tento kulinářský experiment pokoušel, musí tušit, kolik času a námahy ho stálo, aby ta mrkev byla vůbec požitelná... Jak tak stál v Simonině kuchyni s tou polévkou, stalo se cosi v právníkově (Honzíkově) hlavě a milému medikovi tu polévku vytrhl a chrstnul ji na něj. To vše se dělo v JEJÍ, v Simonině, kuchyni. Jen si to představte – dva graduovaní čtyřicátníci stojí proti sobě jako v aréně, po jednom teče oranžová šťáva, druhý svírá rendlík, jako kdyby to byla ta poslední jistota. Si-

mona, protože v rámci chřipky ztratila hlas, nebyla schopna slov. Aby nebylo té absurdity dost, začali oba argumentovat ve stylu „tak si, milá Simono, vyber“. Když odešla do postele, obvinili ji, že je nedospělá. Tzn. – potřebuje obdiv více mužů, jako kdyby byla malé dítě, stále bažící po chvále.

Fascinující bylo, že oba uvažovali jen v kategorii DNES. Jako by nebylo žádné ZÍTRA. Prostě teď hned vyhraju. Tohle tělo je moje. Po nás potopa.

Simona zůstala s Honzíkem. Politý medik odešel. Hned další týden se s ním ale vyspala. Přece jen jí ho bylo líto. Za normálních okolností by to nikdy neudělala. Ale ty Honzíkovy přednášky byly tak nekořečné, tak úmorné, že měla pocit, že si je aspoň musí zasloužit...

(2006)

DĚTI JEHO BÝVALÝCH ŽEN

Jak těžké je snášet cizí děti... Lze je vůbec milovat? A pokud od mužů, kteří procházejí našimi životy, a priori očekáváme, že budou otročit našim dětem, dokážeme stejnou službu nabídnout i my samy?

A jak hluboká může být láska neotce k vašemu dítěti? I když si s ním tak intenzivně hraje, nezapomene na něj v sekundě, jakmile ho omrzí vaše ložnice?

Kupříkladu moje kolegyně Jana chodí se skoro ideálním mužem. Říct o muži, že je skoro ideální – to už hraničí s absolutním komplimentem. Nebo s absolutní omezeností... Nicméně i tento jedinec má malou vadu na kráse. Má syna. To by samo o sobě vůbec nevadilo. Syn je milý, chytrý, komunikující, maminkou proti mé milé Janě nepoštvaný. Jen bohužel jeho otec trpí jakousi srovnávací fobií. A protože i Jana má syna, je nabíledni, že on srovnává právě tyto dva chlapce.

Chápete ten očistec, kdyby někdo před vašim rozmazleným jedináčkem prohlašoval: „Tenhle kopec by Jeník vyšel jistě sám. Ten by se od maminky určitě nosit nenechal...“ Nebo: „Tohle by Jeníček nepapal.

To on ví, že je to nezdravé, on se čokolády ani nedotkne. Chce být zdravý.“ Tyhle perličky pronáší muž, kerý je do naší milé Jany relativně hodně zamilovaný. A ona? Samozřejmě se mu to snažila vysvětlit. Povídala o rozdílných typech výchovy. O benevolenci. O vlastní averzi k rozkazům. Hrách. Jen hrách. Nepochopil. V konverzaci uznal. Privil, že nebude dávat rozkazy jejímu dítěti, že ji nechá vysvětlit, že nebude shazovat její autoritu, etc. V praxi ale vbrzku hodnotící komentáře zopakoval. Co získa? Jedině úvahy Jany: „Chci já tohle do života?“

Pak Jana jednou seděla v letadle a dívala se na muže, který se obětavě staral o malou dceru své nové přítelkyně (nové – to bylo prý jasně vidět :-)). Měli dlouhý let. Holčička plakala. Paní bolela hlava. On kolem nich neustále kmital. Nosil vodu, mléko, prášky, hračky etc. Později, když obě usnuly, svěřil Janě, že oba jeho rodiče už zemřeli. Vlastní rodinu prý nemá. No a tyhle dva andílky – označení těch dvou spících – by prý na rukou nosil. Patos... A Jana? Vzpomněla si na svého otce. Ten říkal: „Až budeš hledat partnera pro život, nehleď na intelekt. Zapomeň na sex. Neposuzuj podle bohatství. Ale nezapomeň na jedno pravidlo. Měl by to být bezdětný sirotek.“

(2007)

HÁDEJ, KDO SPAL V JEHO POSTELI?

Na výstavě Emmy Srncové se má dcera na dlouho zastavila před jedním obrazem. Jmenoval se Koloběh náklonností. Známořňoval dekolt a hlavu ženy. A odevšud z jejího blízkého okolí doslova vypadávali různí mužští jedinci – buď v celku, nebo po kusech. Jedna noha čouhala dokonce z úst... „Jé, maminko, to je jak u vás v redakci,“ volala moje dcera nahlas a vesele. Přítomní důchodci kroutili hlavičkami. Hrůza.

Cestou do školky jsem se snažila vysvětlit Bibi rozdíl mezi Šplhatelem – ten, který hodně hodně chce. A nic. Běžným Ctitelem. Milencem. Kamarádem. Mužem. A Manželem. Taky Otec se nám do toho zamíchal. Byla jsem velice šťastná, že jsme onu diskusi vedly samy v autě. A ne třeba v tramvaji. Na rozdíl ode mne má ona ke všem, skutečně všem mužům, kteří nás obklopují nebo obklopovali, ryze pozitivní vztah...

Jasně tedy je, že je důležité mít ráda své ex. Ale doteď mi ještě nedošlo, že je nutné obdivovat i jeho ex... Bizarní, že?

Kupříkladu když moje kolegyně a kamarádka Jana potkala jednu bývalou přítelkyni svého současného